

Paraules per la Pau

Full informatiu Coordinadora Tarragona Patrimoni de la Pau núm. 64 gener 2007

AHOTSAK: Veus de dones per la pau a Euskadi

Bilbao. 2 de desembre de 2006,

10'30 del matí.

El dia s'ha aixecat plujós.

La gent va arribant, passa per sota de la pancarta d'Ahotsak, ben bé invisible perquè ja totes fa dies que esperen aquesta cita. Poc a poc la porta del Euskalduna (Palau de Congressos de Bilbao) es va omplint de paraigües de colors i tamanyes diversos. A sota d'un sortint, les dones ens anem acumulant a mesura que els paraigües es tanquen. Algunes es saluden. Ja comencem a ser moltes, donetes, dones i donasses en edats.

De Catalunya, de Galícia, de Madrid,... i d'Euskadi. Avui elles són les que porten la batuta, interpreten la seva veu, la veu de les dones basques que conformen Ahotsak.

Ahotsak va sorgir de la iniciativa d'algunes dones del Parlament Basc (de totes les branques polítiques, a excepció del PP que no ha volgut mai participar fidel a la seva particular manera d'entendre la pau) i juntament amb dones actives en moviments socials feministes d'arreu d'Euskadi. Ahotsak va presentar-se públicament el 8 de març del 2006, a través del seu manifest (es pot trobar a:

<http://www.aotshak.org>) centrat en tres idees:

Un moment de l'acte celebrat a l'Euskalduna

- La consecució de la pau és una exigència col·lectiva i una prioritat política a Euskadi, que ha de permetre a la ciutadania tancar conflictes històrics i restablir drets i llibertats.

- La imposició d'un projecte polític per sobre de la resta no pot conduir mai un procés de pau real a Euskadi.

- Cal respectar els procediments polítics que estableixi la societat basca per a traçar aquest procés de pau i garantir la seva execució.

Un manifest per recordar als polítics en escena que la pau és possible si existeix un diàleg al marge del partidisme i extensiu a tot el poble basc. Afegit al manifest, Ahotsak aposta sense por per posar sobre la taula temes centrals com són els presos i

preses, la possibilitat d'un referèndum i sobretot un espai i un temps que afavoreixin un procés net i un compromís de cada persona per a debatre les formes i colors que ha de tenir aquesta pau.

Reforçant aquestes idees, a Ahotsak s'hi participa a títol personal. Les dones d'Ahotsak es coordinen amb moviments de dones d'altres països, com ara de Sèrbia,

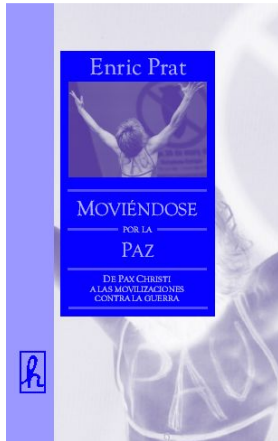
d'Irlanda del Nord o de Sudàfrica. El rerafons del discurs és que les dones, com la resta de ciutadans, han de tenir un paper actiu en el procés de consecució de la pau, tant en el seu desenvolupament com en el seu resultat final.

En l'acte del dia 2 a Bilbao, les diverses actuacions de dones músiques, ballarines, cantants, i actrius van voler transmetre aquest missatge a un auditori replet de dalt a baix. Un acte públic amb l'objectiu de remarcar la importància de la participació social d'homes i dones en el procés obert, i, com bé va dir la pallassa que va amenitzar el matí:

"fíjate tú por dónde, ¡qué esta paz va a tener también tetas!"

Materials per la Pau Pilar Palacio

Enric Prat
Moviéndose por la Paz.
De Pax Christi a las
movilizaciones contra la
guerra
Hacer Editorial

“Este libro es sin duda la aproximación más completa a la historia del movimiento por la paz que se ha editado hasta ahora en España. Su tema central es la historia del antimilitarismo y del pacifismo en Cataluña desde la década de los cincuenta del siglo pasado hasta la actualidad. Se aborda, pues, un período muy amplio que incluye momentos también muy diferentes tanto de la historia contemporánea de España como en el ámbito internacional. La simple mención de la amplitud del período estudiado y la alusión a la magnitud del cambio de mentalidad que se había operado en esos años ya da idea de la complejidad y dificultad del asunto que aquí aborda Enric Prat. Pues, obviamente, no es nada fácil dar con las claves explicativas que permitan enlazar lo que empezaron siendo en Cataluña organizaciones casi clandestinas y muy minoritarias con esa <<cultura de la paz>>, en sentido muy amplio, que en 2004 llevó a un porcentaje de la población nunca visto antes a expresar en las calles de Barcelona su protesta contra la guerra. Para enlazar esos dos cabos hace falta mucha paciencia historiográfica, elaboración de los datos disponibles, ecuanimidad en el análisis de los documentos que han quedado, contextualizar bien la cosa y, sobre todo, diferenciar mediaciones y factores históricos para no caer en la ilusión de que lo que hubo antes, o estuvo en el principio de las cosas, es causa de este notable resultado del movimiento por la paz más próximo a nosotros”
del pròleg de Francisco Fernández Buey

Paraules per un nadal en pau Rebeca Tomas

Un grupo de mujeres artistas y defensoras de los Derechos Humanos inició el 20 de diciembre un viaje a Cisjordania para impulsar una 'Hoja de Ruta por la Paz', cuyo fin principal es la reanudación del diálogo entre las partes implicadas para lograr una convivencia pacífica entre palestinos e israelíes, abogando por una solución de dos Estados, en consonancia con las resoluciones emitidas por el Consejo de Seguridad de la ONU. En la presentación del viaje, organizado por la Plataforma de Mujeres contra la Violencia de Género y la asociación hispanopalestina "Jerusalén", se manifestó que el viaje es 'más de mediación que de reivindicación' y que el objetivo es contribuir a 'pedir e impulsar la paz' y 'mover y remover conciencias' para que la gente conozca el problema y se implique en su resolución.

CONCIERTO POR LA PAZ EN BELÉN EN NOCHEBUENA.

Asimismo, la Orquesta Sinfónica de mujeres de Europa y varias cantantes, (Cristina del Valle, Carmen París, Mercedes Ferrer o Marina Rossell, entre otras) tenían previsto celebrar en Nochebuena un concierto por la Paz en la Plaza de la Basílica de Belén. Se había planificado, también, el desplazamiento de la delegación a las ciudades palestinas de Belén, Hebrón, Nablús, así como Jerusalén Este, para ser recibida por las autoridades locales y mantener encuentros con ONG palestinas e israelíes.

El grupo debía ser recibido, también, el día de Navidad, en el

Parlamento palestino en Ramala, donde se había organizado un encuentro con parlamentarios palestinos y el propio presidente de la Autoridad Palestina, Mahmud Abbas, para escuchar de primera mano las propuestas recogidas en esta hoja de ruta.

La propuesta recuerda la necesidad de que se dé una solución al conflicto palestino israelí que pasa por la creación de dos Estados independientes y hace hincapié en la necesidad de poner fin a 'la crisis humanitaria que debe ser afrontada con urgencia por la comunidad internacional'.

Además, la iniciativa pretende introducir la perspectiva de género en la negociación entre israelíes y palestinos, debido a que muchas de las mujeres que participan en la construcción de la paz en Oriente Próximo 'deben hacer frente a enormes dificultades que incluyen en algunos casos discriminaciones en sus sociedades'.

El texto reivindica que 'los Derechos Humanos deben ser el eje de la negociación' y que los valores de ambos pueblos 'deben ser rescatados para la reconciliación'. Asimismo se insta a la convocatoria de una Conferencia Internacional de Paz y previo a esto, una conferencia internacional de movimientos civiles 'que hagan llegar a los políticos el sentir y deseo de los dos pueblos'.

Font: ONG Paz Ahora
www.pazahora.org

Recordeu que per contactar amb la Coordinadora Tarragona Patrimoni de la Pau ens podeu trobar cada primer diumenge de mes a Paraules per la Pau i cada dilluns, a les 8 del vespre, a Rambla Nova, 97-2n També ens podeu enviar un email a tgnapau@tarragona.tinet.org o trucar al 977221458 (hi ha contestador).

Reconeixement-NoComercial-CompartirIgual 2.5 Espanya

Sou lliure de: copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra fer-ne obres derivades Amb les condicions següents:

Reconeixement. Heu de reconèixer els crèdits de l'obra de la manera especificada per l'autor o el llicenciador.

No comercial. No podeu utilitzar aquesta obra per a finalitats comercials.

Compartir amb la mateixa llicència. Si altereu o transformeu aquesta obra, o en genereu obres derivades, només podeu distribuir l'obra generada amb una llicència idèntica a aquesta.

Perplexos

Toni Alvarez

Comença l'any 2007 i, malauradament, les respostes que trobem al nostre voltant envers els tropells i injustícies que hi esdevenen (empobriment general de la població, migracions massives, guerres...) continúen basant-se en el mateix: fingir que tot està bé i que no acabarà de vessar el got, malgrat que qui pensa això ho acostuma a fer perquè encara no li ha vessat el got a ca seva o perquè no vol mirar molt més enllà. No m'hi posaré, "afortunades" aquestes persones que poden triar si volen mirar més enllà o no.

I és que això de mirar més enllà s'està convertint en un exercici cada cop més difícil, sobre tot després que ex-aspirants a presidenciables a la Casa Blanca facin pel·lícules denunciant els tropells que enunciacava com a clàssics unes línies mes amunt; que els exercits facin d'infermers i reparteixin caramels i, fins i tot, que els bancs i caixes d'estalvis donen diners a multitud d'ONG's.

El poder del ianqui, el militarista i el monetari amb la seva cara amable, uf! Els tres vèrtexs del triangle de l'imperialisme de les Bermudes són ara una mena de Chiqui park que ens incita a canviar el món: nosaltres podem!. Però, cap a on?

Fa uns dies va passar per Tarragona en Pepe Beunza, el primer objector de consciència a l'estat espanyol, per compartir la seva experiència i per presentar el documental "Desobediencia" que parla de la història de tres desertors. Va ser molt enriquidor ja que, a més, a la xerrada vam coincidir persones amb inquietuds molt afins i que no ens coneixíem. L'acte es va fer a la Caixa... He de reconèixer que vaig sortir perplex: tres anys abans estàvem a la porta de la mateixa oficina bancària fent una acció denunciant la seva activa col·laboració en la guerra de l'Iraq. Mesos després anunciaven que deixaven els negocis que tenien en aquella guerra...

Evidentment, no perquè les caixes i bancs s'hagin tornat unes ONG's, sinó perquè vigilen molt més les seves estratègies comercials. Això ho vaig aprendre llegint la memòria econòmica d'INDRA, una empresa de capital espanyol que s'encarrega de dissenys informàtics (el metro de Bilbao, eleccions al parlament...) i que anunciava als seus accionistes que mantienien el 25% de facturació de l'empresa en el negoci de la guerra (és l'únic subministrador oficial de la US Navy que no és nord-americà) ja que "es un sector donde el negocio es constante y seguro". Amb les matemàtiques dels poderosos no ens quadren les equacions per canviar les normes de funcionament del sistema, així que deixarem de banda la perplexitat per continuar amb la indignació que produeix mirar més enllà de casa nostre i d'aquest any que comença.

Intervenció informativa a Expojove (València)

Dimarts 26 de desembre, un grup de 6 persones vestides amb granotes blanques, màscares de protecció i cartells de "PERILL, EXÈRCIT" van accedir a l'stand per a senyalitzar-lo i informar al públic assistent que el lloc era un focus de contagi del "virus de la guerra".

L'acció "sanitària" va durar al voltant d'una hora i va consistir en senyalitzar amb cinta vermella i blanca el perímetre de l'stand i els diferents canons, tancs, disparadors de míssils i vehicles militars als quals es convidava a pujar als xiquets i xiquetes que visitaven el lloc portats pels seus pares. Els militars presents van tractar en tot moment d'obstaculitzar la tasca de "desinfecció" de l'equip i van aconseguir evitar que és pogués tapar el canó d'un dels blindats.

En els fullets d'informació s'advertia als assistents que la zona estava "altament conta-

soldats impedit que un antimilitarista tapi el canó d'un tanc

minada de violència" i que s'exposaven al contagi del "NATOVirus castrensis". Els símptomes causats per la infecció són, entre d'altres, pèrdua temporal de la visió (fe cega en els líders polítics i militars), necessitat compulsiva de control i seguretat, gust per la disciplina, sensació d'eufòria davant retallades de llibertats i construcció de noves instal·lacions militars, infantilisme transitori (es torna a creure en contes de fades), paranoia greu, i disfuncions lingüístiques orwellianes (per exemple: "garantir

l'estabilitat" = Preparar la pròxima guerra / "Guerres justes" = els nostres bombardejos).

Una vegada fora del recinte, per a concloure l'acció, el grup va desplegar una pancarta davant l'entrada principal de la fira en la qual es podia llegir:

"LA GUERRA NO ÉS UN JOC-NI MILITARS NI COSSOS ARMATS A EXPOJOVE".

Aquesta acció no violenta ha volgut transmetre una protesta davant la presència cada vegada major de cossos militars i policials en un espai eminentment infantil que hauria de dedicar-se per a activitats lúdiques de caràcter creatiu, cooperatiu i no violent, en el marc d'una educació per a la pau.

Contrasts

Mentre les administracions diuen en les seues lleis i en els seus discursos que aposten per l'Educació per a la Pau, la convivència i la noviolència, d'altra banda donen suport iniciatives que eduquen als nostres xiquets/as en valors totalment oposats (també per exemple, incloent continguts militaristes en la nova assignatura d'Educació per a la Ciutadania), i segueixen gastant els diners públics per a preparar les guerres: 30% dels diners que es gasta en investigació -I+D- va a parar a fins militars, superant en 5 vegades a la investigació sanitària; en els Pressupostos Generals del 2007 es preveu gastar en fins militaristes 7 vegades més que per a Indústria i Energia, 13 més que Agricultura, Pesca i Alimentació, 18 més que Habitatge, 32 més que Cultura, 10 més que Medi ambient, o 26 més que Sanitat i Consum.

En el PxP d'aquest primer diumenge de mes (i d'any) comptem amb la col·laboració del grup O'cagonland que ens oferirà algunes peces inspirades en la música celta.

màxim comú múltiple**Romà Solé****MORT EN VIDA**

Aquest mes llegia una altra crònica de les seqüeles que pateixen els vietnamites a causa de l'agent taronja tres generacions més tard. Les maternitats encara avui són un recordatori d'aquell herbicida ruixat per l'armada dels EUA sobre una estesa de camps. "La meua dona ha parit un monstre", són les paraules recollides en titulars. I no és cap exageració, ni cap forma al·legòrica de parla: monstre, abans que es connotés com a símbol del mal, fou un terme mèdic per referir-se a sers nascuts, o no, amb greus deformitats. Han nascuts monstres i han sobreviscut. Però Washington insisteix en què no hi ha proves científiques suficients que demostrin que les dioxines en siguin la causa.

"Jo sóc el pare del monstre", també diu el premi Nobel japonès Kenzaburo Oé, o fa que ho digui Bird, protagonista de la magistral novel·la "Una qüestió personal" que escrigué el 1964 a rel del naixement del seu fill Hikari amb un defecte cerebral. En aquest cas, no a causa de cap crim de guerra. Però és capaç de transmetre el sentiment més íntim d'aquests pares vietnamites. Culpabilitat, vergonya, interpellació de la dignitat, fins i tot de la pròpia sexualitat; esdevé "una qüestió personal", fent miques qualsevol intent de racionalitzar el fet que ells no són més que

víctimes.

Alguna cosa semblant senten els hibakusha, com es coneix els "bombardejats" que van sobreviure al dit de Truman, el 45, damunt les ciutats d'Hiroshima i Nagasaki. Els efectes mòrbids de la radiació van anar més enllà dels seus cossos i també més enllà de ser-ne víctimes. Sorpren com al voltant seu, compatriotes, i ells mateixos, construïren un estigma, un recel, que portà a Robert Jay Lifton a estudiar la identitat hibakusha a Death in Live (1967), "Mort en vida". Així, un dels trets que comparteixen el d'una imbricada culpabilitat; la culpa de restar-ne vius. "Jo hauria d'haver mort o almenys no estar plenament viu". Vet aquí que el sentiment torna a operar, amb una eficàcia irracional, però tan íntimament viscuda! El mateix que posseeix al pare del monstre; el mateix que és en la mirada de la mare violada; el mateix del nen amputat en creuar-se un camp de mines.

Això darrer m'ho comentava Joaqui Salort, jesuïta que porta un centre de rehabilitació de joves víctimes de mines anti-persona, crec que a Cambotja, opinant que la mutilació és viscuda pitjor en un context budista on el destí, el karma, respon a allò que mereixes. Tornem: és una qüestió personal i nogensmenys la mort en vida.

Manifest "Paraules per la Pau"

Tarragona acull regularment en el seu port vaixells militars de l'OTAN sense cap control sobre el seu tipus d'armament i amb la possibilitat que alguns siguin de propulsió nuclear.

L'Alcalde de la ciutat, Joan Miquel Nadal, i el President de l'Autoritat Portuària, Lluís Badia, han realitzat força gestions amb autoritats militars a Washington per tal que Tarragona esdevingui seu logística dels vaixells de la VI Flota dels EE.UU.

Els arguments per explicar aquestes gestions s'han basat en suposats beneficis econòmics per a la ciutat, han donat pas a d'altres que ens presenten els vaixells de guerra com a garants de dubtoses operacions "humanitàries", i, més endavant, als que fan referència a "obligacions derivades de convenis bilaterals entre Estats"; tot barrejant-ho amb l'espectacle de veure màquines

flotants sofisticades o comèdies propagandístiques sobre voluntariosos marins que fan tasques socials. Finalment, la experiència dramàtica de pobles oprimits com l'iraquí i l'afganès -convertits en víctimes de "danys col·laterals"- mostra la crua realitat i fa caure la disfressa: els vaixells i els seus tripulants no són més que eines de matar.

Les escales que, fins el moment, feien les embarcacions estaven considerades de rutina, utilitzant els serveis portuaris per aprovisionament i per fer les reparacions que consideraven adients, a banda d'operacions més opaques que, clar està, no transcendeixen. En aquest sentit, i com a exemple, aquest estiu (després que passés) els diaris ens informaven de transports de tropes utilitzant port i aeroport del Camp de Tarragona.

La presència dels vaixells de la VI Flota dels

EE.UU. i de l'OTAN no ens agrada pel que suposa de militarització de la ciutat; per la nostra disposició a viure sense la protecció dels armaments; perquè no creiem en la força per a vèncer sinó més aviat en el diàleg per a convèncer; i per la manca d'informació i el secretisme inherent a la lògica militar que, a més, comporten riscos importants per a la població. Pensem que la Pau i la seguretat dels nostres familiars, amics i veïns són massa importants per deixar-les en mans dels polítics professionals que sovint només es preocupen d'aconseguir quotes de poder per posar al servei dels seus interessos personals o de grup.

Si creus que tens alguna cosa a dir vine cada primer diumenge de mes a les 12 h a la Plaça de la Font a

Paraules per la Pau